

pa gledam, kod bi se vernil, da bi prej spet v nebesah bil, ker naglo moram nazaj.

Gospodični: Bodite tako dobri in počakajte enmalo; bi rade vas nekaj poprašale; urno bove pri vas tam doli.

Mož: Kaj pa imate takega?

Gospodični: Ljubi mož! Povejte nama, kako se kaj najnim starišem godi na unem svetu?

Mož: Slabo, slabo. Černi kruhek in ovsene žganjce morajo jesti; denarjev nimajo, da bi si kaj boljšega kupili, ker so vam vse zapustili in niso ničesa saboj vzeli.

Gospodični: Oj ubogi ate, oj uboga mamica! Res, da nista ničesa saboj vzela; al — hvala Bogu, da je eden z nebes prišel, po katerem vam dnarjev za not lahko pošljeve. Ljubi mož! vzamite žakelj denarjev za dobro plačilo seboj, da jih bojo najni stariši za not imeli.

Mož: Zakaj pa ne. To vama že storim; le hitro jih prinesite.

Gospodični mu pritirate velik žakelj denarjev, da ga komaj na ramo zadene.

Zagotovši gospodični, da bode vse lepo odrajal, jo urno pomete iz mesta in se verne domú.

Žena mu sicer ne priskaklja naproti; al tem več on veselo prižvižga v hišo, rekoč: Ljuba babička! vse ti je prizanešeno; najdel sem bolj butaste ženske, ko si ti, in to v mestu, kjer se ljudje za najpametniše čislajo.

Joško Iskrač.

Različne misli.

Telo.

Teló človeško je posoda iz ila,
Ki jo po terdih tleh valé viharji,
Razbije v mraku ali rujni zarji
Vremenov jeznih jo tuleča sila.

Življenje.

Navita ura je življenje tvoje,
Premoder urar spilil je kolesa,
Postavil jo med pekel in nebesa,
Da med obojim bije terde boje.

Serce.

Sod danaidni, skala Sisifova,
Otok hebridski, komenidna kača
Je serce; slasti, strasti je igrača,
Je Božja njiva, njiva satanova.

Um.

Um je kormilo tvojega življenja,
Preluke svetla luč na morskem bregu,
Ki kaže barki v nočnem burnem begu
Rešivne pota, pota pogubljenja.

Duh.

Tvoj duh je v tesni kletki vjeta tica,
Obešena na okno kočne borne;
Ko reši smert iz kletke ga okorne,
Ga kviško nese lahka perotnica.

Spomin.

Spomin je zercalo, je ogledalo,
Ki v njem obliče lastno ogleduješ,
Preteklih časov dela opazuješ;
Do groba bo pred tvojim čelom stalo.

Up.

Up je v močvirji veša migljajoča;
Hitíš za njo, pred tabo ona bega;
Ko že po njej se tvoja roka stega,
Se vdere tebi noga stopajoča.

Fr. Cegnar.

Ozir po svetu.

Najljubše godbe cara Petra Vélikega.

Ruski car Peter Véliki v svojih mladih letih ni imel priložnosti druge godbe čuti, kakor ono prav hrumečo in

hripavo, ki se na bobnih (barabanj) in piščalki ali dúdki dela. Najbolj pogostoma slišal je balalajke, kmečke kratke kravje rogove, in kar je bilo najbolj krasno, ukranjsko panduro. Ko je potoval po tujih deželah, se mu ni ničesa tako dobro dopadalo, kakor rožnice in trube ali trobente. To staro godbo, ki se je v starih časih le s turnov čula, si je izvolil za svojo domačo godbo pri kosilih. Pozneje je najraje imel regimentno muziko in ono zvonjenje, kteremu pri nas pravijo „terjančiti“ ali „priterkvati“. Nazadnje si je izvolil poljsko godbo, ki je večkrat priložnost imel na Poljskem jo slišati. Najljubša bila mu je poljska „volinka“, nekake žveglje. V zadnjih letih svojega življenja se je celó na nji piskati naučil. Imel je tudi celo trumo ljudi okoli sebe, ki so mu na volinki veselje delali. Dokler je on živel, nek nemška, talijanska in francoska godba na ruskem carskem dvoru nič ni veljala.

Janko Vijanski.

Prošnja do „Novíc“.

Slišali smo, da se laškemu mestu „Tolmezzo“ slovensko pravi „Temenice“. Ker pa utegne v tem tudi kaka pomota biti, zvedite ljube „Novice“, če bi kdo to ime mogel slovenščini za gotovo prisvojiti in povedati, kje je znano?

C.

Dopisi.

Iz cirkniške okolice na Notrajskem 20. grud.
— Hvala vam lepa, drage „Novice“, da ste v 48. listu resnico povedale dunajskemu časniku, ki po svoji kratki pameti svetuje, kar kmetije nikakor zmagati ne morejo. Vse, kar ste tam rekle, je gola resnica tudi gledé na naše kraje. Mnoge nadloge tarejo kmetijstvo, ki se je letos spomladi nekako na noge pomagati mislilo, kar nam vzame silna suša velik kos kruha, in še to, kar je pustila ona, nam je snedel červ. Ni tedaj čuda, da je dosti kmetij brez potrebne živine, in da se tudi takih ne manjka, ki so prosili pri sosedu vola na posodo, da so mogli orati! Kam pa kmetija brez živine pride, ki mu dela, gnoj napravlja itd., vsak sam vé. Da se v takih stiskah tudi tatvin ne manjka in da ne na polji ne na vertu nobena reč nima mirú, mi bo tudi vsak rad verjel. Živa potreba je tedaj, da se na vso moč kmetijam na pomoč pride; zakaj vsega človeštva doživna mati je kmetijstvo; kmetije dajo kruh in meso celi deželi. Da so to v stanu, jim je pomoči treba; pred vsem pa potrebujejo živine, ker brez blaga je kmetija mertvo telo brez duše. Pervo in pervo je tedaj potreba, da se zaredi spet živina pri vseh kmetijah, ki so zdaj brez blaga. Al živina potrebuje tudi živeža. Tudi zavolj klaje je pri nas huda stiska, zakaj če bi med nami dobre pridelke partili s slabimi, ne bo za pol leta živeža za živino. K obilnišemu pridelku klaje v naših krajih bi se dalo s temu precej pripomoči, ako bi se po potrebi raztrebile jame v cirkniškem jezeru; zato bom po „Novicah“ prihodnje leto o tem svoje misli razglasil in prosil, naj bi v tej za celi naš kraj tako važni zadevi tudi slavna vlada nam prav krepko na pomoč biti blagovolila.

Jezerec.

Iz Idrije 20. dec. — Žalostno novico moramo danes vam naznaniti, da v „Novicah“ večkrat pohvaljeni malar in podabar gosp. Luka Čeferin je 16. dan t. m. umrl.

Iz Železnikov 23. dec. Zima je tudi pri nas huda. Za oglarje in dervarje v visoki Jelovici so ljudje v velicah skerbbeh, kajti snega je gori za poldrugi seženj visoko. Za ene se ne vé, kaj bo ž njimi, ker so predalječ; drugi so pregazili sicer srečno domú, pa tudi za umreti, — in kako bi ne? Kar se prehodi poleti v 2, k večemu v 3 urah, za to se potrebuje zdaj po 2 dni hoda. Pravili so včeraj od enega, da je do vratú globok sneg gazil, in bi bil v snegu ostal, ako bi mu ne bila prišla naproti pomoč. — V